

આમ તો મને ખબર હતી  
કે મારા ઘરના કોઈક અંધારા ખૂણેખાંચરે  
એક રસોડું છે.

જમવાના ટેબલ પર  
સવારે હું લહેરથી નાસ્તો કરતી  
અને બપોરે જમતી વખતે રાગાચાળા  
રાતે આનંદપૂર્વક વાળુની રાહ જોતી.

હા, મને ખ્યાલ હતો  
કે અમારા મહાલયમાં ક્યાંક ઊંડે ઊંડે  
એક રસોડું હશે ખરું.



એક વખત હું ઠેઠ રસોડાની અંદર પહોંચી ગઈ.  
ભડભડતા ચૂલા સામે  
રસોઈયાણ એવા ક્રોધથી જોતી હતી.  
જાણે એ સ્વર્ગમાંથી અગ્નિ  
ચોરી લાવનાર પ્રોમીથિયસ\*ને  
એની અવળચંડાઈ માટે  
કદી માફ નહીં કરે.

એનો કાળો ચહેરો પરસેવાથી ચકચક થતો હતો  
અને ત્યાં કશીક ગંધારી વાસ આવતી હતી.

બિલ્લીપગે હું ત્યાંથી નીકળી ગઈ  
અને વિચારવા લાગી કે  
લોકોને પોતાના સુંદર અને પ્રકાશમય આવાસોમાં  
આવી અંધારી બખોલો શીદને રાખવી પડતી હશે ?



---

\* પ્રોમીથિયસ - ગ્રીક પૌરાણિક કથાઓમાં ટાઈટન, દેવતા તરીકે ઓળખવામાં આવે છે, જે માનવતાના સર્જક હતા અને એમનામાંના એક પ્રોમીથિયસે માઉન્ટ ઓલિમ્પસમાંથી અગ્નિને ચોરી લઈને માનવજાતિને આપ્યો હતો.

એક રાત મને યાદ આવે છે...

આહા! કેવી સુગંધ અને કેવો ઝગમગાટ!

રૂપવતી સ્ત્રીઓ અને પ્રતિભાશાળી પુરુષો

મારી અડોઅડ ચાલ્યા જતા હતા.

તેમના ચહેરા પર મલકાટ હતો.

મારી મા એના રત્નજડિત અલંકારો

અને રાજવી ઠાઠ વડે

એ આખી મજલિસ પર છવાઈ ગઈ હતી.

એના સ્મિતથી

એ સૌના ઉપર કૃપાબિંદુઓનો છંટકાવ કરતી હતી.

હું એક ખૂણામાં લપાઈને

આ જલસો માણતી હતી

પણ એટલામાં તો -

કોઈએ ભોજનને વખાણ્યું

અને મારી માની રાંધણકલાની

અનહદ તારીફ કરી!



એ સોનેરી સંધ્યા

ઘીરે ઘીરે ભૂખરી થતી જતી હતી.

અમે રમીરમીને થાક્યાં હતાં -

મારી બહેનપણી ને હું - પરસેવાથી લદબદ..

અમે એના નાનકડા ઘરમાં ગયાં.

ત્યાં તો રસોડું બરાબર વચમાં હતું,

જાણે હસીને સામું આવતું હતું!

એની માને પળનીયે ફુરસદ નહોતી

પણ એની આંખો ચમકતી હતી

અને એના ગાલ ગુલાબી હતા.

એણે અમને ધમકાવ્યાં તો ખરાં

પણ એના સ્વરમાં સંગીત હતું.

પછી એણે અમને ખૂબ બધું ખાવાપીવાનું આપ્યું.

અમે તો એ રસોડામાં જ

એક ખુરશી અને નાના સ્ટૂલ પર અહો જમાવ્યો.

ખાધું, પીધું, તડાકા માર્યા

અને ખડખડાટ હસ્યાં.

એની મા પણ એમાં અમારી સાથે સામેલ હતી.

ઓહો, એ નાના રસોડામાં

કેવું અજવાળું હતું!

અને અમે કેવી ગમ્મત કરી હતી!



હુંવે કંઈ હું નાની નહોતી.  
ઝપાટાબંધ ઊંચી વધતી હતી.  
મારે વખત-બે-વખત ભૂખ લાગતાં  
રસોડા પર હલ્લો લઈ જવો પડતો હતો.

અરે! દિવસ આથમે ને રાત પડે  
ત્યારે રસોડાનો રંગ કેવો બદલાઈ જાય છે!  
રસોઈયાણા, ચૂલો, તપેલાં ને કડાઈ  
બધું નીંદરમાં ઢબુરાઈ ગયું છે.  
માત્ર મારાં પગલાં જાગે છે  
અને મારી દરેક હિલચાલની  
સૌને જાણ કરે છે.

રાતના અંધકારમાં આ અમારું રસોડું  
કોઈ જુદી જ જગ્યા બની જાય છે –  
રહસ્યમય અને આનંદના સૂક્ષ્મ રોમાંચભરી!

